

[Ole Espersen.]

fordi det forhold, at lønmodtagerne ikke får dækket deres krav, kan være ødelæggende for deres tilværelse, og også fordi lønmodtagernes krav ofte og oftest vedrører den seneste periode før konkursen, således at lønmodtagerne altså ville have haft svært ved at sikre sig deres krav på den ene eller anden måde eller sikre sig pengenes udbetaling.

Vi er derfor enige i, at der ikke er en tilstrækkelig baggrund for at stille statskassen bedre i denne henseende end private kreditorer i øvrigt med de ganske få undtagelser, der er, og hvoraf jeg har nævnt ét eksempel.

Det andet lidt mere principielle problem, jeg ønsker at berøre her, vedrører fallentens stilling, efter at konkursen er afsluttet. Der er det i dag sådan, at de kreditorer, som ikke får dækning, bevarer deres krav mod fallenten; han frigøres altså ikke for den gæld, som han havde før konkursen. Det vil sige, at fallenter kan komme til at bære ganske betydelige gældsposter til tidligere kreditorer også efter konkursens afslutning.

Der er næppe megen tvivl om, at det ikke har en større økonomisk betydning for nogen, at man fastholder, at fallenten fortsat skylder pengene væk. Jeg tror ikke, det har større betydning for banker og sparekasser eller andre, som giver kredit, at de ved, at de bevarer deres krav også efter en eventuel fallit. Jeg tror også, det er ret givet, at det for de kreditorer, som kun har fået delvis eller ingen dækning ved konkursen, ikke spiller nogen praktisk økonomisk rolle, at de bevarer deres krav mod fallenten også efter konkursen. Jeg tror, det er den slags krav, som man stort set opgiver, som man afskriver.

Der er altså næppe nogen positive virkninger forbundet med, at kravet mod fallenten bevarer. Derimod er der utvivlsomt negative virkninger forbundet med det, nemlig derved at skyldneren, fallenten, selv føler det som en byrde, at han fortsat skylder disse penge væk – og det kan jo være store beløb, det drejer sig om – selv om det er beløb, der ingen realitet er i, kan de føles byrdefulde. Der er ingen tvivl om, at en fallent fortsat kan føle denne tyngende gældsbyrde, og det kan have de uheldige konsekvenser, at han mister lysten til at skabe sig en ny virksomhed, fordi man jo i princippet kan gå løs på denne virksomhed fra de tidligere kreditorers side. Det kan bevirke, at han

mister lysten til at finde sig et fast arbejde, et arbejde, der er så fast, at kreditorerne får kendskab til det, fordi han frygter – formentlig med urette – at man så på ny vil prøve at indkræve de beløb, han i princippet skylder. Jeg tror, der her er tale om, at vi opretholder gældsposter, som ikke er til gavn for nogen, men som kun er til skade for andre.

Justitsministeren har ikke fremsat forslag om ændringer på dette punkt. Problemet har ikke været dyrket af udvalget, som jo afgav sin betænkning i 1971, det har derfor ikke været igennem nogen grundig ekspertbehandling og ikke været behandlet af de organisationer, som man normalt hører i den slags tilfælde. Derfor er det naturligt og forståeligt, at der ikke i dette forslag til lov om konkurs er stillet forslag om denne problematik. Det er også naturligt af en anden grund, nemlig den, at et sådant forslag om det, man kan kalde en social gælds-sanerung, jo vil række videre end til dem, der normalt berøres af konkursen.

Derfor kan den socialdemokratiske gruppe tilslutte sig, at man lader dette arbejdsudvalg, som blev nævnt under behandlingen af den forrige sag, arbejde videre med disse problemer; det sker i øvrigt efter aftale med retsudvalget. Vi lægger vægt på, at man når frem til forslag inden for dette område, således at folketinget får lejlighed til at tage stilling til disse problemer, som jeg mener trænger til at blive løst, problemer, som ordføreren for det forrige forslag, hr. Tange fra fremskridtspartiet, berørte, og som jeg altså kan forstå også vil vinde tilslutning forskellige andre steder. Vi håber at se dette forslag inden for længe, og vi ser frem til en behandling af det.

Om det andet lovforslag, forslaget om ændringer i forskellige lovbestemmelser i forbindelse med ændringen af konkursloven, skal jeg kun sige, at der dér først og fremmest er tale om forskellige justeringer, som står i naturlig tilknytning til forslaget om ændring af konkursloven. Derfor er der heller ikke dér nogen grund til, at jeg ved denne lejlighed kommer nærmere ind på, hvad det drejer sig om; det hører også mere hjemme i udvalget.

Afslutningsvis ønsker jeg at fremhæve, at de lovforslag, vi her har til behandling, udmærker sig ved, at de er affattet i et sprog og stillet op i en form, som er udtryk for den modernisering af rets sproget, som er foregået i de sidste år, en modernisering, som ikke startede i 1970